

UNU

Se spunea că niciodată nu te mai puteai întoarce acasă. Nu știam prea bine *cine* a zis asta, dar așa se spunea. Eu, una, cunoșteam această vorbă de duh pentru că mătușa Em o brodatează pe o pernuță din sufragerie.

„Niciodată nu te mai poți întoarce acasă...”

Ei bine, chiar dacă fusese scrisă pe o pernă și indiferent cine-o fi fost acela care o spusese, eu, una, credeam că se înșelase. Eu însămi reprezentam dovada că vorba asta de duh nu era, câtuși de puțin, adevărată.

Pentru că eu, una, chiar plecasem de acasă. Și mă și întorsesem. Hoc-poc, doar pocnisem din călcâie și ajunsesem acolo! A, n-a fost chiar așa de simplu, evident, dar mă aflu încă aici, exact cum am fost, și totul era ca și cum nici n-aș fi fost vreodată plecată.

Așa că, ori de câte ori vedeam pernuța de pe canapeaua cea bună a mătușii Em, cu rozaliul ăla drăgălaș de pe margini și cu buchețelele de margarete și flori sălbatice colorate și brodate în jurul acelor cuvinte vesele – dar erau, într-adevăr, vesele? uneori mă cam îndoiam–, mai-mai că-mi venea să râd. Când

mă gândeam numai la tot ce se întâmplase! O anumită persoană ar fi putut spune chiar că totul era de-a dreptul ironic.

Nu că eu, una, aş fi fost genul acela de persoană. Eram în Kansas, iar noi, cei de pe aici, nu puneam mare preţ pe ceva așa de frivol precum ironia.

Lucrurile pe care puneam noi preţ erau:

Munca susţinută...

Pragmatismul...

Bunul-simţ...

Hotărârea...

Noi nu ne doream decât recolte bogate și animale sănătoase, și ierni blânde. Lucruri pe care le puteai atinge, simți și vedea cu ochii tăi. Lucruri care îți aduceau măcar un strop de ceva bun.

Pentru că eram în prerie, iar preria nu e locul în care să visezi cu ochii deschiși. Aici conta doar ceea ce te ajuta să treci de iarnă. Fiindcă o iarnă ca-n Kansas îl putea da gata iute-iute pe-un visător, îl putea face mici-fărâmic și arunca în troaca porcilor, să-l mănânce.

Așa cum obișnuia să spună unchiul Henry: „Nu poți să dai la schimb o barcă-ntreagă plină cu dorințe nici măcar pe-o găleată de lături”. (Poate c-ar fi trebuit să brodez vorbele *astea* pe-o pernuță pentru mătușa Em. Mă întrebam dac-ar fi făcut-o să râdă.)

Cu dorințele nu prea știam cum stătea treaba, dar o găleată cu lături era exact ceea ce căram în mână în după-amiaza zilei în care împlineam șaisprezece ani, o zi de septembrie în care deja începuse să se simtă răceala în aer. Și tocmai străbăteam câmpul care despărțea hambarul și casa de cotețul porcilor, către care mă îndreptam.

Era ora mesei, și rămătorii știau prea bine asta. Chiar și de la cincisprezece metri distanță puteam să-i aud – pe Jeannie,

pe Ezekiel și pe Bertha – cum guițau și pufneau, așteptându-și, cu nerăbdare, cina.

„Hai nu, chiar așa?” mi-am spus. „Cine altcineva în lumea asta largă ar mai fi așa de bucuros să primească niște lături?”

În timp ce-mi spuneam asta, vechea mea prietenă, domnișoara Millicent, și-a ițit mutrița roșie printr-o spărtură din gardul de sârmă al cotețului și mi-a cârâit un salut.

— Salutare și ție, domnișoară Millicent! i-am spus, voioasă. Nu-ți face griji! O să-ți primești și tu mâncarea mintenaș.

Dar domnișoara Millicent căuta companie, nu mâncare, așa că s-a strecurat prin spărtură și a venit după mine. În ultima vreme o cam ignorasem, iar bătrâna găină roșie începea să se enerveze, un sentiment pe care în ziua aceea și-l exprima cotcodăcind tare și urmărindu-mă pas cu pas, fluturându-și aripile și încurcându-mi-se printre picioare.

Era bine intenționată, desigur, dar, când am simțit cum mă ciupea de gleznă cu ciocul, am izbucnit:

— Domnișoară Millie! Pleacă de-aici! Am o grămadă de treburi de făcut pe ziua de azi! Las' c-o să stăm noi mai târziu de vorbă așa, ca-ntre prietene, îți promit!

Găina a cotcodăcit cu reproș și s-a repezit înainte, oprindu-se brusc chiar în locul în care mă pregăteam să calc. Era ca și cum ar fi vrut să-mi spună că n-o să pot scăpa așa ușor de ea – că era musai s-o bag în seamă, chit că îmi convenea sau nu.

Uneori înaripata asta era de-a dreptul imposibilă! Și, fără să vreau neapărat, i-am dat un picior.

— Uș! m-am răstit la ea.

Domnișoara Millie a sărit într-o parte chiar înainte s-o ating, iar eu m-am dezechilibrat când am ratat lovitura și m-am trezit țipând pentru că m-am prăvălit pe spate și am aterizat în fund, pe iarbă.

M-am uitat cu groază în jos, la mine însămi, și mi-am văzut rochia plină de lăturile pentru porci. Mă julisem la genunchi, mâinile îmi erau acoperite de noroi și găleata cu lături zăcea lângă mine, răsturnată.

— Millie! am scrâșnit. Vezi ce-ai făcut? Ai distrus totul!

M-am repezit cu palma spre ea, de data asta și mai furioasă decât atunci când dorisem să-i dau una cu piciorul, dar ea s-a dat bine-mersi la o parte și a rămas locului, uitându-se ca și cum nu mai înțelegea nici ea, sărăcuța, ce să se facă, oare, cu mine.

— Vai, Doamne! am spus, oftând. N-am vrut să țip la tine! Vino-ncoa, găină prostuță!

Millie și-a mișcat căpșorul în sus și-n jos, ca și cum ar fi cântărit propunerea mea, apoi mi-a sărit drept în poală, unde s-a ghemuit și a început să cotcodăcească încetișor când i-am ciufulit penele. Asta era tot ce îmi dorise. Să fie prietena mea.

Înainte, asta era tot ce îmi doream și eu. Înainte, domnișoara Millicent sau chiar Jeannie, scroafa, erau pentru mine persoanele preferate. Pe atunci nu mă interesa deloc dacă un porc și o găină puteau fi considerate, de fapt, persoane.

Ele îmi erau alături când eram tristă sau când se întâmpla ceva haios, sau când aveam nevoie de companie, pur și simplu, și doar asta conta. Chiar dacă Millie nu putea vorbi, mereu aveam impresia că înțelegea tot ce îi spuneam. Uneori chiar mi se părea că vorbea cu mine, că îmi dădea sfatul ei înțelept, deloc absurd, prin cârâitura aceea răgușită. „Nu-ți face griji, drăguță”, părea să îmi spună. „Nu există problemă pe lumea asta care să nu poată fi rezolvată cu puțin chin și nițică muncă.”

Dar, în ultima vreme, relația mea cu găina nu mai fusese chiar la fel. Începusem să îmi cam pierd răbdarea și să nu mai suport cotcodăcitul ei enervant, ciupiturile ei și felul în care se ținea după mine.

— Îmi pare rău, domnișoară Millicent! i-am spus. Știu că în ultima vreme nu am prea fost eu însămi. Îți promit că o să revin la normal în curând.

Ea și-a fluturat aripile și și-a umflat pieptul, iar eu m-am uitat în jur: la câmpurile prăfoase, verzi-cenușii, care se pierdeau la orizont în culoarea cenușiu-albăstruie a cerului care se asorta atât de bine cu ele. Totul părea că se întindea la nesfârșit, ca și cum ai fi putut să mergi, să mergi și să tot mergi – pur și simplu, s-o iei, spre est sau spre vest, spre nord sau spre sud, nu conta – și să nu ajungi nicăieri.

— Uneori mă-ntreb dacă așa o să fie toată viața mea, am spus eu. Câmpuri cenușii și văzduh plumburiu, și găleți cu lă-turi. Lumea e nespuse de mare, domnișoară Millicent – uită-te numai la cer! Atunci de ce pare așa de mică de aici, de unde stăm noi? Să-ți spun eu un lucru! Dacă voi mai avea vreodată ocazia să mă duc undeva, o să rămân acolo.

M-am simțit puțin rușinată. Îmi dădeam seama cum suna.

— Adună-te și termină cu văicăreală, domnișorică izmenită ce ești! mi-am poruncit singură, de data aceasta cu vocea aspră și gravă a domnișoarei Millicent, imaginându-mi că acele cuvinte veneau chiar de la ea, nu de la mine. O fată crescută-n prerie nu-și bate căpșorul frumușel gândindu-se la locuri în care nu va ajunge niciodată și la lucruri pe care nu le va vedea niciodată. O fată din prerie se gândește la ceea ce e aici și acum.

Ei bine, asta făcea din tine un astfel de loc. Te făcea să pui vorbe în... ciocul unei găini!

Am oftat și am ridicat din umeri. Domnișoara Millie nu știa că mai exista și altceva pe lume. Ea avea habar doar de cotețul ei, de mâncare și *de mine*.

Acum o invidiam pentru asta. Fiindcă eu eram o fată, nu o găină, și știam ce exista acolo, în depărtări.

Dincolo de preria unde stăteam eu cu bătrâna mea găină în poală, existau oceane și apoi alte oceane. După oceane erau deșerturi și piramide, și jungle, și munți, și palate strălucitoare. Aflasem despre toate locurile acelea și despre toate lucrurile acelea din ziare și din jurnalele de știri care rulau înainte de începerea unui film la cinematograf.

Și chiar dacă numai eu știam asta, văzusem cu ochii mei că existau și alte direcții în care să te miști în afară de nord și sud, și est, și vest, locuri cu mult mai neobișnuite decât Parisul sau Los Angeles-ul, mai exotice decât Kathmandu sau Shanghai. Existau lumi întregi care nu figurau pe nicio hartă și lucruri care n-ai fi crezut niciodată că existau.

Eu nu trebuia să cred. Eu *știam*. Atâta doar că uneori mi-aș fi dorit să nu fi știut nimic.

M-am gândit la Jeannie, la Ezekiel și la Bertha, care stăteau în cocina lor și se bucurau la fel de tare pentru aceleași lături pe care le mâncaseră și ieri și pe care aveau să le mănânce și mâine. Lăturile acelea cu care urma să umplu din nou găleata, să li le duc.

— Cred că e frumos să nu știi prea multe, i-am spus domnișoarei Millicent.

Până la urmă, era plăcut să ții în poală o găină câteva minute. Era plăcut să te prefaci că stăteai de vorbă cu ea, când nu era nimeni prin preajmă. Dar, dacă recunoșteai adevărul gol-goluț, era posibil ca o găină să nu fie cel mai grozav prieten din lume.

Am pus-o pe domnișoara Millicent lângă mine, m-am scuturat de praf și m-am îndreptat spre casă, să mă spăl, să-mi schimb rochia și să mă pregătesc pentru marea mea petrecere. Bertha, Jeannie și Ezekiel puteau să își aștepte până mâine lăturile.

Nu-mi stătea în fire să-i las să flămânzească. Sau, cel puțin, nu îmi stătuse în *vechea* mea fire.

Dar vechea mea fire devenea din ce în ce mai veche cu fiecare clipă care trecea. Trecuseră doi ani de la tornadă. Doi ani de când fusesem plecată. De când făcusem cunoștință cu Glinda, Vrăjitoarea cea Bună, și cu Leul cel Fricos, cu Omul-de-Tini-chea și cu Sperie-Ciori. De când mersesem pe drumul pavat cu cărămizi galbene și de când o învinsesem pe Vrăjitoarea cea Rea de la Apus. În Ținutul Oz, fusesem un erou. Aș fi putut să rămân acolo. Dar nu am făcut-o. Mătușa Em și unchiul Henry erau în Kansas. Casa mea era în Kansas. Fusesse numai și numai hotărârea mea.

Ei bine, îmi luasem deja decizia, și, ca orice fată bună din Kansas, trebuia să mă împac cu situația. Cu consecințele. Trebuia să ridic capul sus, să zâmbesc și să-mi văd de treabă.

În momentul acela, animalele puteau să flămânzească și ele un pic. La urma urmelor, doar era ziua mea!

DOI

„Lo mulți oni!” îmi ura tortul cu literele lui de glazură care se cam întinseseră.

M-am uitat la mătușa Em cu cel mai luminos zâmbet posibil.
— E superb! i-am spus.

Mă schimbasem deja cu rochia mea de petrecere – care nu era prea diferită de aceea pe care o umplusem de lături pe câmp – și mă spălasem cât putusem de bine, îmi curățasem noroiul de pe mâini și sângele de pe genunchi, încât nici nu-ți mai dădeai seama că, de fapt, căzusem.

Unchiul Henry stătea într-o parte, cu un aer așa de mândru și de plin de speranță, de parcă el însuși copsese prăjitura. Cu siguranță, fusese de mare ajutor, adunând ingredientele de prin fermă: o convinsese pe domnișoara Millicent să-i dea ouă (căci aceasta niciodată nu părea dispusă să facă vreunul), mulsese vaca și se asigurase că mătușa Em avea tot ce-i trebuia.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva m-am însurat cu un bucătar-șef! a spus Henry, luând-o de mijloc.

Chiar și Toto era încântat. Țopăia pe podea și lătra la noi nespuse de fericit.

— Chiar îți place? m-a întrebat mătușa Em, cu o umbră de îndoială în glas. Știu că scrisul nu e perfect, dar ăsta n-a fost niciodată punctul meu forte.

— E minunat! am exclamat, înăbușindu-mi mica dezamăgire pe care o simțeam.

O minciună nevinovată n-a făcut niciodată rău cuiva, și nu mă îndoiam că tortul era delicios. Mâncarea mătușii Em nu arăta prea elegant, dar întotdeauna era mai bună decât oricare alta.

O, știam că important la un tort era *gustul*. Știam că n-avea rost să-ți faci griji cum arăta, când, oricum, avea să se mănânce în doar câteva minute.

Dar când mă uitam la el cum stătea așa, aplectat într-o rână, cu glazura lui maronie și cu urarea „La mulți ani!” scrisă în așa fel, încât „a”-urile păreau, mai degrabă, niște litere „o” lăbărțate, m-am trezit că îmi doream mai mult de-atât.

Nu puteam să-i spun asta mătușii Em. Nu puteam s-o las să aibă nici cea mai mică bănuială că nu era în regulă ceva. Așa că am îmbrățișat-o, să-i arăt că nu conta: că tortul, chiar dacă nu era perfect, pentru mine era suficient. Dar apoi mi-a venit o altă idee.

— Crezi că e destul de mare? am întrebat-o. Doar vine multă lume.

Îi invitaseam pe toți colegii mei de școală – nu că ar fi fost prea mulți –, îi poftisem și pe toți cei de prin fermele aflate în vecinătatea noastră, plus pe patronii tuturor magazinelor în care fusesem când mă dusesem în oraș ultima oară. O invitaseam pe cea mai bună prietenă a mea, pe Mitzi Blair, o invitaseam până și pe oribila Suzanna Hellman, cu prietena *ei* cea mai bună, Marian Stiles, ca să nu-l mai pomenesc și pe reporterul de la *Carrier* care se interesa mereu de viața mea de când cu tornada. Iar Suzanna avea s-o târască după ea și pe sinistra ei soră mai mică, Jill.

Mătușa Em s-a uitat la tort cu neliniște.

— Trebuia să mai aibă un strat, drăguță, dar nu mai aveam ouă..., a spus ea, după care a tăcut, îmbujorându-se brusc de jenă.

Unchiul Henry i-a sărit imediat în ajutor.

— Las' că nu mai mănânc eu a doua porție, a spus, frecându-și burduhanul, care nu era deloc mititel. N-ar strica dac-aș sări și peste prima, dacă stau să mă gândesc mai bine.

Mătușa l-a plesnit ușor peste braț și a început să râdă, uitând, o clipă, de griji. Toți anii aceia grei de viață petrecută în Kansas își cam puseseră amprenta asupra ei, dar, când se uita la unchiul meu, îi străluceau ochii până și acum; când făcea el o glumă, râsul ei semăna cu al unei fete de vârsta mea.

— Tu l-ai mânca pe tot, dacă te-aș lăsa! l-a tachinat.

El a luat pe deget puțină glazură și a zâmbit.

Văzându-i așa, fericiți, veseli și la fel de îndrăgostiți ca întotdeauna, m-am simțit cuprinsă de un val de afecțiune pentru ei, urmat, imediat, de tristețe. Știam că odată ca niciodată, fuseseră și ei la fel de tineri ca mine. Mătușa Em visase să călătorească, unchiul Henry năzuisese să se ducă în California să caute aur. Dar n-avuseseră șansa să facă nimic din toate astea.

În schimb, rămăseseră aici, și când încercam să-i întreb ceva despre zilele acelea, se apărau de întrebările mele, ca și cum le-ar fi fost rușine că odinioară avuseseră visuri. Pentru ei, ferma noastră era tot ce era mai important pe lume.

„Oare voi fi și eu așa la un moment dat?” m-am întrebat. „O să mă mulțumesc cu un tort strâmb și-un cer plimburiu și cu faptul că trebuie să curăț cocina porcilor?”

— Mă duc s-agăț beculețele afară, a spus unchiul Henry, ducându-se spre ușă și luându-și trusa de scule. Lumea se așteaptă să vadă o casă care arată bine. La urma urmelor, doar au ajutat la construirea ei.

— Dar numai după ce te-ai apucat tu, i-a amintit mătușa Em.

După ce tornada ne luase casa pe sus – cu mine înăuntru – toată lumea mă crezuse moartă. Mătușa Em și unchiul Henry fuseseră distruși. Se apucaseră chiar să-mi organizeze și slujba de înmormântare.

Imaginați-vă doar! Slujba pentru înmormântarea mea! Ei bine, câteodată chiar mi-o imaginam. Îmi închipuiam cum toți profesorii de la școala mea s-ar fi ridicat, rând pe rând, în picioare și-ar fi spus ce elevă deosebită fusesem, că avusesem ceva cu adevărat special.

Mi-o imaginam pe mătușa Em, în negru din cap până în picioare, plângând încetișor în batistă, pe unchiul Henry, întruchiparea suferinței suportate cu stoicism, căruia o singură lacrimă i s-ar fi rostogolit pe fața împietrită în timp ce ar fi apucat sicriul să-l coboare în groapa deschisă. Da, știu că fără mort n-ar fi existat nici sicriu, dar era o fantezie. Iar în fantezia mea urma un moment în care mătușa Em se ridica brusc în picioare, plângând în hohote, să se arunce pe sicriul meu, dar era oprită în ultima clipă de Tom Furnish și Benjamin Slocombe, doi tineri frumoși care lucrau la ferma Shifflett. Tom și Benjamin plângeau și ei, pentru că, desigur, amândoi mă admiraseră în taină.

Păi, dacă vrea cineva să viseze cu ochii deschiși, ar fi cazul să își imagineze ceva frumos măcar, nu credeți?

Sigur, știu că e ceva egoist și meschin, ba chiar un semn de răsfăț din partea mea să ajung să visez la propria înmormântare. Știu că e o răutate de-a dreptul să te bucuri cât de puțin imaginându-ți durerea altora, mai ales pe a bietelor mele rude, care și așa au avut parte de prea puțină fericire în viața lor.

Mă străduiesc să nu fiu egoistă, meschină sau răsfățată. *În mod clar*, încerc să nu fiu rea (mai ales după experiența pe care am avut-o cu Răul). Dar toată lumea are defecte, nu? Trebuie să recunosc că și eu am, și sper să le pot compensa cu fapte bune.

Oricum, înmormântare n-au mai apucat să organizeze, așa că n-am făcut niciun rău. Ba chiar dimpotrivă! Când m-au văzut câteva zile după ciclon¹, fără nicio zgârietură, lângă coteț, singura construcție din toată ferma care rămăsese întreagă, lumea a crezut că supraviețuirea mea era un soi de miracol.

Se înșelau cu toții! Miracolele nu-s totuna cu magia!

Dar, fie că vreți să-l numiți „miracol”, fie că vreți să-i spuneți cu totul altfel, cert e că toate ziarele, din Wichita până-n Topeka², m-au înfățișat pe prima pagină. În anul acela s-a ținut până și o paradă în cinstea mea, iar, la vreo câteva luni de la întoarcere, mi s-a propus să fiu conducătoarea juriului la concursul anual de plăcinte cu afine de la Târgul Statului Kansas. Mai frumos a fost că, fiindcă am revenit din aventura mea minus o casă, toată lumea din oraș ne-a dat o mână de ajutor să ne construim o altă locuință.

Și uite-așa ne-am ales cu casa aceasta nouă a noastră, care i-a luat locul celei vechi, care a rămas știți-voi-unde până acum. Și, trebuie să mărturisesc, era de-a dreptul impresionantă: mai mare decât toate casele de pe o rază de câțiva kilometri, cu etaj, cu un dormitor numai și numai al meu, ba chiar și cu toaletă. Era văruiță într-un albastru vesel, care a devenit repede la fel de gri ca toate celelalte lucruri din Kansas, desigur. Henry și Em nu au părut prea încântați de toate astea. Au fost recunoscători, evident, că vecinii noștri făcuseră atât de mult pentru

¹ L. Frank Baum folosește în mod unitar, în tot romanul său *Vrăjitorul din Oz* (1900), termenul *cyclone* (engl.), „ciclon”, care, din punct de vedere etimologic, este mult mai potrivit pentru a descrie un vârtej de aer format în timpul unei furtuni violente, căci provine fie dintr-o formă latinizată a lui *κύκλος* (*kúklos*, gr.), „cerc, roată”, fie din *κυκλώω* (*kuklōō*, gr.), „a se învârti; a forma un cerc; a încercui”. În engleza modernă sunt preferați termenii sinonimi *tornado* (engl.) sau colocvialul *twister* (engl.), „tornadă” (n. red.).

² Orașe din statul american Kansas (n. tr.).

noi, cu atât mai mult cu cât suferiseră cu toții pierderi în urma cicloului, iar unii suferiseră chiar mai mult decât noi. Sigur că au fost recunoscători!

Dar, după ce vecinii și-au terminat treaba și au plecat, mătușa și unchiul meu au examinat toate acele bizarerii extravagante care nu le erau deloc familiare și au ajuns la concluzia că vechea lor casă fusese îndeajuns de bună pentru ei.

— Auzi tu: toaletă în casă! a exclamat mătușa Em. Nici nu mi se pare cuviincios, măcar!

Ce fraieri erau! Criticau un cadou care ne fusese oferit cu atâta generozitate!

Pe de altă parte, trebuia să recunosc că în noua casă erau câteva lucruri care lăsaus de dorit. Nimic nu se putea compara cu tot ce văzusem cât fusesem plecată. Cum să te mai uiți cu admirație la o casă cu două dormitoare dintr-o fermă oarecare din Kansas, după ce-ai fost într-un palat făcut numai și numai din smarald?

După ce ai văzut castele și munchkinezi¹, și drumuri pavate cu cărămizi galbene, după ce ai înfruntat monștri și vrăjitoare, și ai văzut cum acționează pe viu magia adevărată, oricât de mult ți-ar fi lipsit cât ai fost plecată, preria îți poate părea, oarecum, plicticoasă, ba chiar mohorâtă.

Când m-am întors, nu voiam decât să le povestesc mătușii și unchiului ce văzusem. Tot timpul cât am fost în Ținutul Oz mi-am imaginat ce față uimită o să facă mătușa Em când aveam să îi povestesc despre câmpurile cu maci uriași, care te adorm pe dată, și mă gândeam cum unchiul Henry o să se înece cu

¹ *Munchkins* (engl.) este termenul inventat de L. Frank Baum. Ca și în cazul altor denumiri, am optat să folosim varianta în limba română din L. Frank Baum, *Vrăjitorul din Oz*, traducere din limba engleză de Gina Frâncu, ilustrații de Mihail Marian colorate de Alexandra Năstase, ediția a II-a, Editura Corint Junior, București, 2015 (n. red.).

cafeaua și-o s-o scuipe înapoi în cană când are să audă de țara în care toți oamenii erau făcuți numai și numai din porțelan¹.

Însă nu le-am stârnit deloc reacțiile pe care le sperasem. De fapt, ei aproape că nu au avut nicio reacție. S-au mulțumit să schimbe priviri îngrijorate și mi-au spus că, probabil, avusesem un vis fantastic când mă lovisem la cap în timpul cicloului. M-au sfătuit să nu mai repet povestea aceea și să mă odihnesc. Mi-au spus că nimănui nu-i plac flecarii și vânzătorii de brașoave.

Nu a contat că un cucui nu explica deloc unde se afla casa cea veche sau de ce nimeni nu reușise să o găsească. Și că nu izbutea să ofere vreo lămurire nici despre modul în care ajunsesem, în cele din urmă, înapoi la ei. Când le-am povestit despre magicii mei pantofi de argint care mă purtasera prin Deșertul Mortal, au părut și mai puțin convinși. Până la urmă, condurii aceia îmi căzuseră din picioare undeva, pe drum.

Pot să-mi dau seama de ce unii oameni ar putea considera că sunt nebună sau mincinoasă, sau că am inventat toată povestea. Pe aici, pe la noi, prin Kansas, lumea nu crede decât ce se poate vedea cu propriii ochi.

Împreună cu mătușa Em am dus tortul în sufragerie și l-am așezat pe masă, lângă gustările modeste pe care deja le întinsese acolo. Uitându-mă prin camera care fusese meticolos curățată și decorată de o mână iubitoare, mi-am amintit cât de multe lucruri făceau ei doi pentru mine.

Petrecerea de ziua mea fusese ideea lor – cu doar câteva săptămâni înainte îi auzisem cum vorbeau despre mine, despre

¹ În prima carte a seriei despre Ținutul Oz, *Vrăjitorul din Oz*, Dorothy străbate Țara Oamenilor-de-Portțelan (*Dainty China Country*, engl.) în care nu doar oamenii, ci și animalele și toate lucrurile sunt făcute din cea mai fină ceramică, și îi propune Prințesei-de-Portțelan să vină în Kansas pentru a deveni unul dintre bibelourile mătușii Em (n. red.).

faptul că, în ultimul timp, le părusem cam tristă și că o mare petrecere aniversară ar fi putut să mă înveselească.

Le-am cerut să nu o facă, desigur. Știam că, pur și simplu, nu aveam niciun bănuț de aruncat pe fereastră.

Chiar și așa, trebuia să recunosc că am fost încântată în sinea mea că au insistat s-o facă.

Pe măsură ce „călătoria mea nebunească” – așa cum o numeau mulți – începea să devină doar o amintire, ajunseseam să tânjesc după ceva care să spargă monotonia aceea, veșnica mea preumblare între fermă, școală și din nou fermă.

— Dorothy, ce cauți aici albumul tău cu fotografiile și decupaje din ziare? m-a întrebat mătușa Em, observând pe masa de lângă bufet albumul în care aveam toate articolele decupate din ziar. Musafirii pot sosi în orice clipă!

Am luat repede caietul meu special și l-am dat la o parte, să nu cadă victimă stropilor de glazură sau firimiturilor.

— A, am spus, m-am gândit că poate o să vrea cineva să se uite pe el în timpul petrecerii. La urma urmelor, mulți dintre cei care vin sunt citați în articolele despre mine. Poate s-ar simți bine să-și vadă numele tipărite.

Mătușa Em nu părea să considere că era o idee prea bună, dar nu a încercat să mă convingă să renunț. S-a mulțumit să clatine din cap și a început să îngâne una dintre vechile ei melodii, în timp ce se învârtea de colo-acolo, făcând toate treburile rămase pentru ultima clipă.

M-am așezat și am început să îmi răsfoiesc albumul. Toto mi-a sărit în poală și „a citit” împreună cu mine. Măcar îl aveam pe el. Care știa că totul fusese real. Doar fusese acolo împreună cu mine. Mă întrebam dacă și lui îi lipseau lucrurile acelea din Ținutul Oz la fel cum îmi lipseau mie.

Titlul acela din *Star* era preferatul meu. Îmi plăcea pentru că mă făcea să par puternică, de parcă eu aș fi deținut controlul, nu ca și cum fusesem doar un copilăș luat pe sus de forțele naturii.

Nici în Ținutul Oz nu fusesem o simplă copilă. Fusesem o eroină. Ucisesem două vrăjitoare și îi eliberasem pe supușii lor de tiranie; îl demascasem pe falsul Vrajitor din Oz și re-instaurasem ordinea în regat, ajutându-l pe prietenul meu, Spérie-Ciori, cea mai inteligentă ființă pe care o întâlnisem vreodată, să fie înscăunat.

O, dacă ar fi putut fi și fotografiile tuturor acestor evenimente în albumul meu!

Aici, în Kansas, știam că niciodată nu aș putea să fac la fel de multe câte făcusem în scurtul timp petrecut în Ținutul Oz. Pur și simplu, nu era posibil. Aici nici măcar nu era cuviincios să te gândești la astfel de lucruri.

Și totuși îmi dorisem să mă întorc! Nu făcusem nici măcar una dintre toate acțiunile mele pline de curaj pentru că îmi dorisem să devin o eroină. Pur și simplu, încercasem doar să mă întorc acasă.

Ar fi fost prea crud din partea mea să-i las singuri aici pe mătușa Em și pe unchiul Henry, să-i las să creadă că murisem. Și nu era vorba doar de suferința lor. Și mie mi-ar fi fost groaznic de dor de ei dacă aș fi rămas. Toată magia din lume – toate palatele și rochiile splendide, și câmpurile pline de flori vrăjite – toți prietenii pe care mi-i făcusem – n-ar fi putut să le țină locul celor doi oameni care mă luaseră și mă crescuseră după ce părinții mei muriseră. Nu aș fi putut să fiu fericită, când ei ar fi fost aici, și eu, acolo.

Numai că uneori tot mă mai întrebam: oare ar fi fost posibil ca lucrurile să se petreacă și altfel? Oare aceasta era, cu adevărat, casa mea?

— O, Toto! am oftat.

Apoi am închis albumul, trântindu-i coperta mai tare decât intenționasem și aruncându-l apoi pe canapea, unde a aterizat fix lângă pernuța brodată a mătușii Em.

Poate că vorba aceea de duh era cu mult mai corectă decât crezusem. Poate că într-adevăr nu te puteai întoarce niciodată acasă.

Oricum ar fi fost, pentru mine, una, ar fi fost o consolare nespus de plăcută dacă aș fi putut avea în continuare pantofii aceia argintii, magici.